

Vì sao Việt Quốc tiếp tục chống cộng sau cuộc chiến Việt Nam?

Thiện Ý

-Vì mục tiêu của Việt Quốc khác ý đồ của Việt Cộng và ngoại bang muốn thành đạt qua cuộc chiến Việt Nam.

- Vì Việt Quốc không chấp nhận là “*Bên thua cuộc*” và không thừa nhận Việt Cộng là “*Bên thắng cuộc*”

- Vì động lực và mục tiêu tối hậu của Việt Quốc khác Việt Cộng.

Đó là nội dung bài viết này

I/- VÌ MỤC TIÊU CỦA VIỆT QUỐC KHÁC Ý ĐỒ CỦA VIỆT CỘNG VÀ NGOẠI BANG.

Chúng tôi đã tạm chia cuộc nội chiến ý thức hệ Quốc-Cộng tại Việt Nam diễn tiến qua ba giai đoạn (*như đã trình bày khái quát trong bài trước*):

1.- Tiền Chiến Tranh Quốc - Cộng (1930-1954)

2.- Cuộc Chiến Tranh Quốc - Cộng (1954-1975)

3.- Hậu Chiến Tranh Quốc - Cộng (1975-kết thúc)

Trong giai đoạn chiến tranh Quốc-Cộng (1954-1975) mục tiêu trước mắt của Việt Quốc là ngăn chặn, đẩy lùi cuộc chiến tranh do cộng sản Bắc Việt phát động, tiến hành nhằm thôn tính Miền Nam, cộng sản hóa cả nước. Mục đích lâu dài của Việt Quốc là để bảo vệ Miền Nam như một không gian để có thời gian và cơ hội xây dựng thành công chế độ dân chủ pháp trị Việt Nam Cộng Hòa, với một Miền Nam phát triển toàn diện đến phú cường và văn minh tiên bộ; tạo tiền đề thống nhất đất nước một cách hòa bình (*thông qua các cuộc bầu cử tự do, để nhân dân hai miền chọn*

một chế độ chính trị thích dụng...), với sự ưu thắng của chế độ dân chủ pháp trị giàu mạnh ở Miền Nam trên chế độ độc tài toàn trị xã hội chủ nghĩa, nghèo nàn và lạc hậu ở Miền Bắc (như thực tế nước Đức thống nhất với chế độ dân chủ Tây Đức giàu mạnh ưu thắng chế độ độc tài CS Đông Đức nghèo yếu; hay Bắc và Nam Hàn trong tương lai với sự ưu thắng của chế độ dân chủ Nam Hàn phần vinh ưu thắng chế độ độc tài CS Bắc Hàn nghèo nàn, lạc hậu...)

Trong khi đó ý đồ của Việt Cộng là ngụy dân tộc, phát động cuộc chiến tranh “Giải phóng Miền Nam”, thống nhất đất nước dưới chế độ xã hội chủ nghĩa, đưa Việt Nam vào hệ thống các nước cộng sản đứng đầu là Liên Xô (với sự cạnh tranh bá chủ của Trung Quốc). Như vậy ý đồ của Việt Cộng, trùng khớp với ý đồ của ngoại bang Liên Xô cầm đầu cộng sản quốc tế. Trước sau gì thì Việt Cộng chỉ là công cụ tri tình (*tình nguyện, chủ động*) của cộng sản quốc tế. Sự thật này đã được lãnh tụ Việt Cộng Hồ Chí Minh lúc sống nhiều lần khẳng định, rằng “*Cách mạng (vô sản) Việt Nam*” là một bộ phận không thể tách rời của “*Cách mạng (vô sản) quốc tế*”. Tổng bí thư Cộng đảng Việt nam Lê Duẩn sau khi chiến tranh Việt Nam kết thúc, bị Trung Quốc o ép làm khó, đòi nợ khẩn cấp vì ngã theo Liên Xô, đã tức dận “*nói toạc móng heo*” rằng “*Ta đánh Mỹ đây là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc..*”(!).

Thế nhưng về phía Việt Quốc mục đích hoàn toàn khác với ý đồ tham chiến của ngoại bang, cụ thể là Hoa Kỳ và các nước đồng minh, như chúng tôi đã trình bày trong nhiều bài viết trước đây trên diễn đàn này. Để bảo vệ Miền Nam phần đất còn lại của Tổ Quốc Việt nam không bị nhuộm đỏ, Việt Quốc đã buộc lòng thực hiện một cuộc chiến tranh tự vệ. Việt Quốc không ai nghĩ “*chống cộng là chống cho Hoa Kỳ*” mà cho chính mình, để bảo vệ giang san đất nước và dân tộc trước hiểm họa cộng sản. Chẳng qua vì cuộc chiến tranh này diễn ra trong bối cảnh cuộc chiến tranh ý thứ hệ toàn cầu giữa cộng sản chủ nghĩa và tư bản chủ nghĩa; Việt Cộng được Liên Xô, Trung Quốc và phe xã hội chủ nghĩa chi viện toàn diện, thì Việt Quốc chẳng đặng đừng phải nhận viện trợ vũ

khí, lương thực của Hoa Kỳ và các nước đồng minh. Có điều Việt Quốc đã bị Hoa Kỳ biến thành “*công cụ ngay tình*” (*khác Việt Cộng là công cụ tri tình*) để cuối cùng “*bị làm bên thua cuộc*”. Hệ quả này, một phần là do hàng ngũ lãnh đạo chính quyền và quân đội VNCH đã không đủ tài trí giữ vững độc lập chủ quyền, để Hoa Kỳ can thiệp quá sâu rộng vào công việc nội bộ VNCH. Hành động can thiệp thô bạo nhất là đã đưa quân tham chiến trực tiếp “**Mỹ hóa chiến tranh**”, làm mất chính nghĩa dân tộc của Việt Quốc, để Việt Cộng ngụy dân tộc có căn cứ giạt mất chính nghĩa chống cộng. Đây chính là một trong những nguyên nhân chủ yếu đã cưỡng tử Việt Quốc vào ngày 30-4-1975, trước sự phũ tay không thương tiếc của Hoa Kỳ (*vì những lợi ích chiến lược đã đạt được qua cuộc chiến và vì nhu cầu đi vào chiến lược toàn cầu mới*) và sự làm ngơ của những cam kết quốc tế (*khi Việt cộng vi phạm trắng trợn Hiệp Định Paris về chấm dứt chiến tranh lập lại hòa bình cho Việt Nam*).

Sự thế này cho thấy, dù cuộc chiến tranh quốc-cộng diễn ra trong khung cảnh cuộc chiến tranh ý thức hệ toàn cầu, giữa cộng sản chủ nghĩa và tư bản chủ nghĩa, nhưng không là một, mà khác nhau về lợi ích và mục tiêu tối hậu. Và vì vậy Việt Quốc tiếp tục chống cộng, dù cuộc chiến Việt nam đã kết thúc 44 năm qua. Vì sao?

II/- VIỆT QUỐC KHÔNG CHẤP NHẬN THUA CUỘC VÀ KHÔNG THỪA NHẬN VIỆT CỘNG “BÊN THẮNG CUỘC”?

Vì Việt Quốc không chấp nhận thua cuộc và cũng không thừa nhận “**bên thắng cuộc**” Việt Cộng nên mới tiếp tục chống cộng cho đến ngày thành đạt mục tiêu tối hậu của chủ nghĩa quốc gia đối kháng với chủ nghĩa cộng sản, là dân chủ hóa đất nước.

1.-Việt quốc không chấp nhận sự thua cuộc vì:

- **Trái với luận lý thông thường**, phe chính nghĩa Việt quốc (*Chính nghĩa Quốc gia: Chính quyền Việt Nam Cộng Hòa chính thống, hợp pháp, chính đáng, chính danh, dân chủ...Tất cả vì nhân dân, dân tộc, vì tổ quốc Việt Nam*) đứng ra phải tất thắng phe nguy nghĩa Việt cộng (*nguy nghĩa Cộng sản, nguy danh Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, không chính thống, không hợp pháp, không chính đáng, phản dân tộc, độc tài đảng trị, phản dân chủ...Tất cả vì giai cấp vô sản thế giới, vì sự nghiệp xây dựng CNXH của cộng sản quốc tế, vì Tổ quốc xã hội chủ nghĩa Liên Xô...*).

- **Trái với thực tế so sánh tương quan lực lượng quân sự, kinh tế Việt Quốc ở Miền Nam mạnh hơn nhiều**, nhân dân được sống trong chế độ dân chủ pháp trị; so với Việt Cộng ở Miền Bắc, nhân dân phải sống trong chế độ độc tài đảng trị. Đồng thời Việt Quốc lại là phe chính nghĩa, nên không thể thua cuộc và phải là phe thắng cuộc mới đúng; như sự ngạc nhiên của cố Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ John Mc Cain khi đến Hà Nội sau chiến tranh đã tuyên bố đại ý không thể tin được một sự phi lý, khi **“phe tà”** (*Việt Cộng*) lại thắng **“phe chính”** (*Việt Quốc*), nghèo nàn lạc hậu (*Miền Bắc*) thắng giàu mạnh văn minh (*Miền Nam*)...

2.- Việt quốc không thừa nhận “Bên thắng cuộc” Việt cộng vì:

- Việt quốc chỉ coi chiến thắng của đối phương Việt cộng là *“Chiến thắng giả tạo”* (*Chiến thắng biểu kiến*), chiến thắng giai đoạn, chưa phải là chiến thắng cuối cùng. Một chiến thắng do các thế lực khuynh đảo quốc tế sắp đặt và sự thua cuộc của mình chỉ là vì bị đồng minh phản bội, cấu kết với đối phương, gài thế cờ bí cường tử chính quyền chính thống và quân đội quốc gia Việt Nam Cộng Hòa.

- Vì các nhà lãnh đạo chính trị cũng như quân sự của chính quyền Việt quốc đã hạn chế về năng lực lãnh đạo, chỉ huy, quá lệ thuộc sách lược chống cộng của Hoa Kỳ (*đúng ra là không tạo ra được sách lược chống cộng riêng*), nên mất chủ quyền; không chủ động và sự yếu kém trong việc hoạch định và thực hiện chiến lược

chống cộng toàn diện để thắng Việt cộng. Và vì tính nhân đạo hữu thần, Việt quốc không thể và không dám thực hiện những chủ trương, chính sách, biện pháp tiêu diệt đối phương triệt để, tàn bạo, vô nhân đạo như Việt cộng đã làm.

Và vì vậy, Việt quốc vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục chống cộng giai đoạn ba, mặc dầu trong điều kiện đấu tranh không cân sức so với đối phương Việt cộng, không thuận lợi và gặp nhiều khó khăn chủ quan cũng như khách quan. Nhưng Việt quốc vẫn chống cộng vì tin tưởng vào sự tất thắng của chính nghĩa quốc gia, theo luận lý thông thường “*chân lý tất thắng phi lý*”, “*Chính nghĩa tất thắng nguy nghĩa*”, “*nhân nghĩa tất thắng hung tàn*”... Thực tế quả đúng là như vậy.

III/- ĐỘNG LỰC CHỐNG CỘNG VÀ MỤC TIÊU SAU CÙNG VIỆT QUỐC PHẢI THÀNH ĐẠT LÀ GÌ?

1.- Động lực chống cộng.

Như chúng tôi đã trình bày ở bài trước, trong cả ba giai đoạn chống cộng trước sau các thế hệ Việt quốc hay là người Việt Nam không cộng sản đều có chung động lực là lòng yêu nước, tình yêu thương dân tộc và trách nhiệm đối với đất nước, tiền đồ Tổ Quốc Việt Nam.

Như vậy, trước sau gì công cuộc chống cộng của Việt quốc đều xuất phát từ lòng yêu nước, chứ không phải vì lòng căm thù, dù qua các giai đoạn chống cộng, Việt cộng đã gây ra quá nhiều thù hận. Nhưng lòng thù hận chỉ là cảm tính, động lực cá nhân, là hậu quả do cách hành xử tàn ác của Việt cộng đối với Việt quốc gây ra, chỉ sau khi khởi sự và trong quá trình phân tranh Quốc-Cộng. Trong khi, mọi người tham gia công cuộc chống cộng khởi đi từ động lực nguyên thủy, chủ yếu là lòng yêu nước, vốn có từ trước khi Việt cộng xuất hiện trên đất nước này và gây ra thù hận.

Sự thể này chứng tỏ Việt quốc chống cộng do động lực là lòng yêu nước chứ không phải vì thù hận. Việt quốc chống cộng không phải để trả thù, mà chống cộng vì mục đích cao cả, để thành đạt mục tiêu tối hậu: **“Tiêu diệt chủ nghĩa cộng sản, dân chủ hóa đất nước”**, tạo tiền đề xây dựng và phát triển toàn diện đất nước đến phú cường và văn minh tiên bộ theo kịp đà tiến hóa chung của nhân loại, của cộng đồng các quốc gia trên thế giới; để mọi tầng lớp nhân dân Việt Nam được sống ấm no, tự do, hạnh phúc, với các nhân quyền, dân quyền được tôn trọng, bảo vệ và hành xử; để mọi người dân Việt không phân biệt giai tầng xã hội, sắc tộc, tín ngưỡng có được một đời sống tự do, ấm no, hạnh phúc, xứng đáng với nhân phẩm và cương vị của con người.

2.- Mục tiêu sau cùng phải thành đạt.

Vì vậy, mục tiêu tối hậu của Việt quốc, không phải là tiêu diệt đến người cộng sản Việt Nam cuối cùng, mà chỉ làm *“phản tỉnh”* và loại trừ cơ hội cho người cộng sản không thể độc chiếm quyền lực, thực hiện một chế độ độc tài toàn trị cộng sản, gây hậu quả nghiêm trọng, toàn diện và di hại lâu dài cho Đất nước và dân tộc. Để sau đó, thay thế bằng một chế độ dân chủ đích thực, chứ không phải là chế độ độc tài không cộng sản hay bất cứ một chế độ dân chủ giả hiệu nào.

Nghĩa là Việt Quốc sẽ tiếp tục chống chống cho đến khi nào thành đạt mục tiêu tối hậu này: Tiêu diệt chủ nghĩa cộng sản, dân chủ hóa đất nước, thì cuộc nội chiến ý thức hệ Quốc - Cộng tại Việt Nam mới coi như chấm dứt.

III/- KẾT LUẬN:

Câu hỏi được đặt ra là, Việt quốc tiếp tục chống cộng sau cuộc chiến tranh Quốc - Cộng (1976-2019), với niềm tin tất thắng của chính nghĩa quốc gia có chủ quan, duy ý chí, phiêu lưu, thiếu thực tế không?

Việt quốc có thể trả lời ngắn gọn một cách khẳng định, rằng sự lựa chọn tiếp tục chống cộng, với niềm tin tất thắng của chính nghĩa quốc gia là không chủ quan, không duy ý chí, không phiêu lưu, là có căn cứ thực tiễn, phù hợp với chiều hướng mới không thể đảo ngược (của thế chiến lược toàn cầu mới), đáp ứng đúng ý nguyện của toàn thể quốc dân Việt Nam trong cũng như ngoài nước, chỉ có lợi chứ không có hại gì cho tiền đồ dân tộc và Tổ Quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta.

Vì thế nên đã và đang được thực tế ngày một khẳng định **“chân lý tất thắng”**, chân lý thuộc về ai, được quốc dân và quốc tế ủng hộ ai, để cuối cùng **“Chính Quốc”** tất phải thắng **“Tà Cộng”**. Đây không phải chỉ là lý luận của niềm tin mà còn là một thực tế chắc chắn sớm muộn phải được thể hiện. Vấn đề chỉ còn là thời gian và vấn đề chỉ còn là: Việt quốc sẽ phải thắng Việt cộng như thế nào và bằng cách nào? Và sau đó Việt quốc phải làm gì tốt hơn Việt cộng, cho tương lai đất nước và dân tộc?

Bài tới chúng tôi sẽ trình bày *“44 năm Việt Quốc chống cộng vì mục tiêu dân chủ hóa đất nước như thế, thành quả ra sao?”*

Thiện Ý

Houston, ngày 21-8-2019